

Arrest

nr. 157 660 van 3 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 20 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatloze Palestijnse moslim geboren en getogen in het Baddawi vluchtelingenkamp in Tripoli, Libanon. Uw vader was een 1948-vluchteling en jullie waren bijgevolg geregistreerd bij UNRWA. Na uw studies in de UNRWA school in Tripoli werkte u hoofdzakelijk als schilder. U werkte zowel binnen als buiten het vluchtelingenkamp. Uw oudere broers werken tot op heden als arbeiders in fabrieken in Tripoli. Vanaf januari 2010 werd u herhaaldelijk benaderd door leden van de Fatah groepering. Ze wilden dat u zich bij hen aansloot en een militaire training volgde. Ze kwamen naar uw huis en contacteerden u telefonisch waarbij u onder druk werd gezet en bedreigd. Op 1 februari 2010 kwamen leden van de Fatah groepering naar uw huis op zoek naar u. U was echter niet aanwezig aangezien u op dat moment op bezoek was bij vrienden in el Qube. De leden van Fatah lieten

een oproepingsbrief achter. U werd telefonisch gewaarschuwd door uw broer en kreeg de raad niet meer naar huis terug te keren. U ging naar een vriend in el Miniya. De volgende dag ontvingen uw familieleden een brief van de Palestijnse veiligheidsdienst van het kamp waarin u werd opgeroepen om uw 'militaire dienstplicht' te vervullen voor de Fatah groepering. U bleef een week bij uw vriend in el Miniya. Uw familieleden leenden u geld zodat u het land kon ontvluchten en u vertrok naar Syrië. U reisde meteen door naar Turkije waar u een maand verbleef alvorens naar Griekenland te reizen. Daar verbleef u ongeveer een jaar en twee maanden. Op 31 juni 2011 reisde u met een valse Griekse identiteitskaart per vliegtuig naar België waar u op 1 juli 2011 asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw originele identiteitskaart voor, een brief van de Palestijnse veiligheidsdienst van het kamp (dd. 2 februari 2010) en een oproepingsbrief van de Fatah groepering (dd. 1 februari 2010). Tevens legt u kopies voor van de UNRWA registratiekaart van uw familie en foto's.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § § 58, 61, 65 en 81)

Uit uw verklaringen en uw documenten blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (CGVS, p. 15, 16, 28). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Volgens uw verklaringen bent u gevlucht uit het Baddawi vluchtelingenkamp omdat Fatah u onder dwang zou hebben willen rekruteren. Omdat u weigerde in te gaan op hun eis zouden zij u tot op heden viseren met het oog op vervolging (CGVS, p. 9).

Allereerst moet er echter worden vastgesteld dat de verklaringen die u aflegt niet overeenstemmen met de informatie waarover het CGVS beschikt (SRB "Libanon: Conflictresolutie in Palestijnse kampen" dd. 16/07/2012). Deze informatie stelt uitdrukkelijk dat geen van de Palestijnse fracties in Libanon zich bezighoudt met gedwongen rekrutering en dat deze fracties het helemaal niet nodig hebben om te rekruteren onder dwang aangezien het voor hen veel makkelijker is in te lijven door het uitbuiten van gevoelens van frustratie en armoede. Verder stelt deze informatie bovendien dat geen van de Palestijnse fracties reageert met sancties, straffen of dwang tegenover gewone leden die wensen ermee op te houden. De geloofwaardigheid van uw claim dat Fatah u onder dwang zou willen rekruteren en dat u door uw weigering tot op heden door hen gevisiseerd zou worden met het oog op vervolging wordt door deze objectieve informatie reeds in zeer ernstige mate ondermijnd.

Geconfronteerd met het onwaarschijnlijke karakter van uw bewering kunt u bovendien geen afdoende verklaring geven. Integendeel, uw verklaringen zijn vaag, onlogisch en stemmen niet overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt. U stelt immers dat Fatah systematisch jaarlijks alle jongeren uit een bepaalde leeftijdscategorie gedwongen zou rekruteren. Jongeren die weigerden in dienst te treden bij Fatah of Fatah verlieten zouden mishandeld worden, een gevangenisstraf krijgen en zelfs vermoord worden (CGVS, p. 9, 12, 14, 18, 21). Zoals eerder gesteld stemt dit echter niet overeen met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt. Hoewel u herhaaldelijk verklaart dat dit vele mensen overkwam, moet daarenboven worden vastgesteld dat u geen enkel concreet voorbeeld kunt geven (CGVS, p. 11, 12, 19). Uw verklaring dat Fatah gebruik maakte van gedwongen rekrutering om zo hun macht en aanhang te vergroten mist verder logica. Fatah was immers al de machtigste groepering in uw vluchtelingenkamp. Indien ze systematisch gebruik zouden maken van gedwongen rekrutering om hun

macht te vergroten is het net mogelijk dat ze de steun van de plaatselijke bevolking zouden verliezen ten voordele van de vele andere rivaliserende fracties (CGVS, p. 17, 18, 19). U slaagt er dan ook niet in aannemelijk te maken dat Fatah u onder dwang wilde rekruteren.

Er moet daarenboven worden vastgesteld dat de verklaringen die u in de loop van uw asielprocedure aflegt niet overeenstemmen.

Zo verklaarde u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u telefonisch bedreigd werd (vragenlijst, p. 3). Uit uw verklaringen tijdens uw gehoor bij het CGVS over het telefonisch contact met Fatah bleek echter niet dat er dreigementen werden geuit (CGVS, p. 9-10, 20). U werd op een gegeven moment dan ook geconfronteerd met deze discrepantie. Plots verklaart u dat u twee keer werd opgebeld door een lid van Fatah en dat de dreigementen pas bij het tweede telefonisch contact werden uitgesproken (CGVS, p. 21). U verklaarde initieel echter dat de leden van Fatah eerst naar uw huis kwamen, dat u daarna één maal opgebeld werd en dat de leden van Fatah daarna nogmaals naar uw huis kwamen en de oproepingsbrief achterlieten. Op geen enkel moment spreekt u over een tweede telefonisch contact waarbij u bedreigd werd, ook al werd er gevraagd of er verder nog iets was gebeurd (CGVS, p. 9, 10). Geconfronteerd met uw afwijkende verklaringen ontkent u initieel iets anders te hebben beweerd om vervolgens te verklaren dat alles lang geleden is gebeurd en dat u zich de details niet meer herinnert (CGVS, p. 21, 22). Deze verklaringen zijn echter niet afdoende. Uit het gehoorverslag blijkt duidelijk dat u vooraleer geconfronteerd te worden met de discrepantie, geen melding maakte van een tweede telefoontje en een doodsb bedreiging kan bezwaarlijk een detail genoemd worden. Bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ verklaarde u eveneens dat de leden van Fatah de laatste keer voor uw vertrek bij u thuis kwamen. U was niet thuis. U werd gewaarschuwd door uw broer en vluchtte en schuurde bij uw vrienden binnen het kamp. Na twee weken kon u vluchten uit het kamp en verder uit Libanon (vragenlijst, p. 3). Tijdens uw gehoor bij het CGVS verklaart u echter dat u zich, op het moment dat de leden van Fatah een laatste maal bij u thuis kwamen op zoek naar u, reeds bij vrienden buiten het kamp bevond en dat u niet meer naar het kamp terugkeerde (CGVS, p. 3, 5, 20). Geconfronteerd met deze afwijkende verklaringen ontkent u ooit iets anders te hebben verklaard en dat het hier misschien een misverstand betrof (CGVS, p. 24). Bij aanvang van uw gehoor op het CGVS verklaarde u echter uitdrukkelijk dat er geen fouten voorkwamen in de verklaringen die u had afgelegd bij de DVZ (CGVS, p. 2, 3).

Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ met geen woord had gerept over een oproepingsbrief van Fatah of het feit dat u om dezelfde reden ook een brief kreeg van de veiligheidsdienst waaruit bleek dat u, omdat Fatah en de veiligheidsdienst samenwerken, ook gezocht wordt door de Palestijnse veiligheidsdienst in het kamp. U gaf zelfs niet aan dat u ook door de veiligheidsdienst van het kamp werd gezocht. U vermeldde toen enkel dat u gezocht werd door Fatah (vragenlijst). Uw opmerking dat u de brieven niet in uw bezit had toen u de vragenlijst invulde (CGVS p.22) en dat u er daarom niets over vertelde kan bezwaarlijk overtuigen. Het betreft immers essentiële aanwijzingen van uw vrees. De link tussen Fatah en de Palestijnse veiligheidsdienst en uw bewering dat u ook door deze laatste gezocht zou worden kan evenmin, zoals u het stelt, een onbelangrijk ding genoemd worden (CGVS, p. 22).

De brief van Fatah en de brief van de Palestijnse veiligheidsdienst van het kamp zijn verder niet van die aard dat ze het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanspraak kunnen herstellen. Zo is het merkwaardig dat u, gevraagd naar de inhoud van de brief van Fatah, spreekt over een oproepingsbrief om u te gaan moet aanmelden, anders zou u gezocht en verplicht worden in dienst te gaan (CGVS p.3, 14). Uit de vertaling van de documenten blijkt echter dat de brief van Fatah gericht is aan de veiligheidsdiensten van het kamp, waarin wordt gesteld dat u heeft geweigerd in dienst te gaan en dat ze daarom de opdracht hebben gegeven om u te arresteren. De brief van de veiligheidsdiensten stelt dat ze door Fatah werden opgedragen om u te arresteren maar dat u bij een inval niet aanwezig was. Het betreffen hier handgeschreven brieven die volgens uw eigen verklaringen vreemd genoeg door één en dezelfde persoon werden opgesteld, met name Abu Zaid de verantwoordelijke van Fatah (CGVS, p. 23). Zoals uit uw verklaringen en de inhoud van de brieven blijkt, zijn de brieven immers afkomstig van twee verschillende instanties (CGVS p.13, 22, 23), waardoor men toch kan verwachten dat ze ondertekend zouden zijn door verschillende personen. Gezien bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat Fatah u gedwongen wilde rekruteren en dat u door uw weigering door hen gevisieerd zou worden met het oog op vervolging.

U claimt dat u niet kunt terugkeren naar Libanon omwille van de huidige onveilige situatie in uw regio van herkomst. U verklaart dat de huidige situatie in Syrië leidt tot gevechten in uw regio van herkomst en in uw vluchtelingenkamp zelf (CGVS, p. 24). Er moet echter worden gewezen op het feit dat louter een verwijzing naar de algemene situatie in uw land van herkomst niet onder de toepassing van de Vluchtelingenconventie valt. U refereert onder meer naar de gevechten tussen soennieten en alawieten in de stad Tripoli. U slaagt er echter niet in enig verband te leggen tussen dit conflict en uw persoonlijke

situatie. Zoals u zelf aangeeft was u reeds vertrokken toen dit conflict uitbrak. Wat betreft de situatie in het kamp zelf verklaart u dat pro-alawitische en pro-soennitische Palestijnse fracties elkaar bevechten (CGVS, p. 24, 25). Over welke groeperingen het hier gaat kunt u echter niet eens zeggen (CGVS, p. 26). Uw moeder en uw broers blijken daarenboven nog steeds in het vluchtelingenkamp te wonen. Dit terwijl ze over directe familieleden beschikken die buiten het kamp woonachtig zijn. U maakt geen melding van problemen die uw familieleden zouden kennen omwille van gevechten in het kamp.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat, in tegenstelling tot wat u beweert (CGVS, p. 27, 28), uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Baddawi erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u geen problemen kende met de Libanese autoriteiten. U werd weliswaar één maal gearresteerd op basis van een valse beschuldiging maar u werd enkele dagen later vrijgelaten en de zaak kwam, zoals u het zelf stelt, vanzelf in orde (CGVS, p. 17). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u school gelopen hebt in de UNRWA school, weliswaar maar tot in het lager middelbaar, en dat u werkte als schilder zowel binnen als buiten het vluchtelingenkamp (CGVS, p. 6, 11, 15, 16). Uw vader werkte als arbeider in een fabriek in Tripoli. Hij had hartproblemen maar werd geopereerd. Een operatie die jullie gedeeltelijk zelf betaalden en die gedeeltelijk werd betaald door het Libanese ministerie van gezondheid (CGVS, p. 6, 7, 16). Uw broers M.(...) en M.(...) werken beiden eveneens in fabrieken in Libanon. Hoewel u op een gegeven moment beweert dat uw broers momenteel niet meer naar hun werk kunnen gaan omwille van de huidige veiligheidssituatie in de regio rond Tripoli moet er worden vastgesteld dat u eerder had beweerd dat uw broers actueel weldegelijk nog werkzaam waren in de fabrieken. Geconfronteerd met deze afwijkende verklaringen stelt u dat ze zeer

voorzichtig naar hun werk moeten gaan (CGVS, p. 6, 25). Uw jongere broer R.(...) studeert tot op heden in de UNRWA school (CGVS, p. 11, 16). Uw zus is getrouwd met een Libanees en woont buiten het vluchtelingenkamp (CGVS, p. 4). De familieleden van uw vader wonen binnen het kamp maar de familieleden van uw moeder, die van Libanese afkomst is, wonen buiten het vluchtelingenkamp (CGVS, p. 15, 19). Met uw moeder is alles in orde. Ze is oud maar heeft geen gezondheidsproblemen, ze heeft toegang tot gezondheidszorg en het huis waar ze woont is in orde (CGVS, p. 4, 7, 16). Uw familieleden beschikten klaarblijkelijk over de nodige fondsen om uw reis naar België te bekostigen (CGVS, p. 5, 6). Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, sub a en b van de vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig en ongegrond karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 7 november 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van autobommen, politiek moorden en grensgeweld. Tot nu toe concentreerde het geweld zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Verder blijkt dat vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviséerd. In de tweede helft van 2014 namen dit soort aanslagen, mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen, af. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurig gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen.

In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen voeren er raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de eerste helft van 2014 gewelddadige confrontaties plaatsvonden in de stad Tripoli tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvond in dichtbevolkte woonwijken vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen en de ontplooiing van het leger vindt sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft

grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebellen-groeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Zoals eerder werd gesteld zijn de brieven van Fatah en de veiligheidsdienst, gezien uw ongeloofwaardige verklaringen, niet van die aard dat ze het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas kunnen weerleggen. De foto's die u voorlegt hebben klaarblijkelijk louter betrekking op de algemene situatie in uw regio van herkomst. Ze leggen geen verband met uw persoonlijke situatie. De overige documenten zijn een aanwijzing voor uw identiteit en herkomst en tonen dat u geregistreerd werd door de Libanese autoriteiten en de UNRWA. Ze doen echter geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen; van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen.

Verzoeker citeert artikel 1D van de Vluchtelingenconventie en wijst op de zaak *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal* (C-364/11) van 19 december 2012 en meer bepaald de paragrafen 61-65 van het arrest.

Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: UNRWA “*Syria regional crisis. Emergency appeal 2015*”; Alakhbar English “*Baddawi Refugee Camp: In the Line of Fire*”; Le Monde “*Liban: sept morts dans un attentat à Tripoli*”; Libération “*Liban: attentats suicide dans un quartier alaouite Tripoli, 9 morts*”; Alternatives Economiques “*A Tripoli (Liban), les habitants constatent les dégâts et campent sur leur position*”; Buitenlandse Zaken, Reisadvies Libanon.

Als bijlage aan de verweernota worden volgende documenten gevoegd: een rapport van de Danish Immigration Service's fact finding mission to Beirut, Lebanon getiteld “*Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process*” van oktober 2014, de COI Focus “*Libanon: Aanvraag van een nieuw reisdocument voor Palestijnen*” d.d. 16 januari 2015 en rechtspraak van de Raad van State (RvS, nr. 98.282 van 16 augustus 2001; RvS nr. 101212 van 27 november 2001 en RvS nr. 90161 van 10 oktober 2001).

Op 16 oktober 2015 laat verwerende partij een aanvullende nota worden met de COI Focus “*Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon*”, d.d. 11 mei 2015 en de COI Focus “*Libanon. Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen*”, d.d. 12 juni 2015.

2.2. Vooreerst wordt opgemerkt dat verzoeker de schending van de artikelen 48/3 en 48/5 van de vreemdelingenwet en van artikel 1 A van het Verdrag van Genève niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) verzoekers bewering dat Fatah hem onder dwang zou willen rekruteren niet strookt met de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt; (ii) verzoeker tegenstrijdige verklaringen had afgelegd over het gegeven dat hij telefonisch zou bedreigd zijn, alsook over het aantal keren dat Fatah telefonisch contact had opgenomen met hem; (iii) verzoeker afwijkende verklaringen heeft afgelegd over waar hij zich bevond op het ogenblik dat Fatah voor de laatste maal bij hem thuiskwam op zoek naar hem; (iv) verzoeker bij het invullen van de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de Dienst Vreemdelingenzaken diverse essentiële aspecten van zijn asielrelaas, met name de oproepingsbrief van Fatah en dat hij ook door de Palestijnse veiligheidsdienst gezocht werd, geheel onvermeld liet; (v) dat verzoekers verklaringen niet overeenstemmen met de inhoud van de door hem voorgelegde brief van Fatah, noch met de brief van de Palestijnse veiligheidsdienst; (vi) de loutere verwijzing naar de algemene situatie niet volstaat en verzoeker er niet in slaagt enig verband te leggen tussen het conflict van soennieten en alawieten en zijn persoonlijke situatie, er niet in slaagt te zeggen welke groeperingen in het kamp elkaar bevechten, geen melding maakt van problemen die zijn familie zou kennen omwille van gevechten in het kamp en zijn moeder en broers nog steeds in het kamp wonen terwijl ze over directe familieleden beschikken die buiten het kamp wonen; (vii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren; (viii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is en dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan zijn medewerking verleent, en dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen; (ix) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van die aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef en (x) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr.

169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 19 december 2014 (CG nr. 1212998), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.6. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.7. Artikel 55/2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.8. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.9. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *Ei Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.10. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december

2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.11. *In casu* wordt vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de door hem beweerde problemen met Fatah en de Palestijnse veiligheidsdienst.

2.12. De Raad benadrukt in dit verband dat de bewijslast in de eerste plaats ligt bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvV 1 december 2008, nr. 19.768). Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en dat hij evenmin documenten bijbrengt die zijn beweringen kunnen ondersteunen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*, zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing werd terecht het volgende vastgesteld: “Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Volgens uw verklaringen bent u gevlucht uit het Baddawi vluchtelingenkamp omdat Fatah u onder dwang zou hebben willen rekruteren. Omdat u weigerde in te gaan op hun eis zouden zij u tot op heden viseren met het oog op vervolging (CGVS, p. 9).

Allereerst moet er echter worden vastgesteld dat de verklaringen die u aflegt niet overeenstemmen met de informatie waarover het CGVS beschikt (SRB “Libanon: Conflictresolutie in Palestijnse kampen” dd. 16/07/2012). Deze informatie stelt uitdrukkelijk dat geen van de Palestijnse fracties in Libanon zich bezighoudt met gedwongen rekrutering en dat deze fracties het helemaal niet nodig hebben om te rekruteren onder dwang aangezien het voor hen veel makkelijker is in te lijven door het uitbuiten van gevoelens van frustratie en armoede. Verder stelt deze informatie bovendien dat geen van de Palestijnse fracties reageert met sancties, straffen of dwang tegenover gewone leden die wensen ermee op te houden. De geloofwaardigheid van uw claim dat Fatah u onder dwang zou willen rekruteren en dat u door uw weigering tot op heden door hen gevisieerd zou worden met het oog op vervolging wordt door deze objectieve informatie reeds in zeer ernstige mate ondermijnd.

Geconfronteerd met het onwaarschijnlijke karakter van uw bewering kunt u bovendien geen afdoende verklaring geven. Integendeel, uw verklaringen zijn vaag, onlogisch en stemmen niet overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt. U stelt immers dat Fatah systematisch jaarlijks alle jongeren uit een bepaalde leeftijdscategorie gedwongen zou rekruteren. Jongeren die weigerden in dienst te treden bij Fatah of Fatah verlieten zouden mishandeld worden, een gevangenisstraf krijgen en zelfs vermoord worden (CGVS, p. 9, 12, 14, 18, 21). Zoals eerder gesteld stemt dit echter niet overeen met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt. Hoewel u herhaaldelijk verklaart dat dit vele mensen overkwam, moet daarenboven worden vastgesteld dat u geen enkel concreet voorbeeld kunt geven (CGVS, p. 11, 12, 19). Uw verklaring dat Fatah gebruik maakte van gedwongen rekrutering om zo hun macht en aanhang te vergroten mist verder logica. Fatah was immers al de machtigste groepering in uw

vluchtelingenkamp. Indien ze systematisch gebruik zouden maken van gedwongen rekrutering om hun macht te vergroten is het net mogelijk dat ze de steun van de plaatselijke bevolking zouden verliezen ten voordele van de vele andere rivaliserende fracties (CGVS, p. 17, 18, 19). U slaagt er dan ook niet in aannemelijk te maken dat Fatah u onder dwang wilde rekruteren.

Er moet daarenboven worden vastgesteld dat de verklaringen die u in de loop van uw asielprocedure aflegt niet overeenstemmen.

Zo verklaarde u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u telefonisch bedreigd werd (vragenlijst, p. 3). Uit uw verklaringen tijdens uw gehoor bij het CGVS over het telefonisch contact met Fatah bleek echter niet dat er dreigementen werden geuit (CGVS, p. 9-10, 20). U werd op een gegeven moment dan ook geconfronteerd met deze discrepantie. Plots verklaart u dat u twee keer werd opgebeld door een lid van Fatah en dat de dreigementen pas bij het tweede telefonisch contact werden uitgesproken (CGVS, p. 21). U verklaarde initieel echter dat de leden van Fatah eerst naar uw huis kwamen, dat u daarna één maal opgebeld werd en dat de leden van Fatah daarna nogmaals naar uw huis kwamen en de oproepingsbrief achterlieten. Op geen enkel moment spreekt u over een tweede telefonisch contact waarbij u bedreigd werd, ook al werd er gevraagd of er verder nog iets was gebeurd (CGVS, p. 9, 10). Geconfronteerd met uw afwijkende verklaringen ontkent u initieel iets anders te hebben beweerd om vervolgens te verklaren dat alles lang geleden is gebeurd en dat u zich de details niet meer herinnert (CGVS, p. 21, 22). Deze verklaringen zijn echter niet afdoende. Uit het gehoorverslag blijkt duidelijk dat u vooraleer geconfronteerd te worden met de discrepantie, geen melding maakte van een tweede telefoontje en een doodsb bedreiging kan bezwaarlijk een detail genoemd worden. Bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ verklaarde u eveneens dat de leden van Fatah de laatste keer voor uw vertrek bij u thuis kwamen. U was niet thuis. U werd gewaarschuwd door uw broer en vluchtte en schuurde bij uw vrienden binnen het kamp. Na twee weken kon u vluchten uit het kamp en verder uit Libanon (vragenlijst, p. 3). Tijdens uw gehoor bij het CGVS verklaart u echter dat u zich, op het moment dat de leden van Fatah een laatste maal bij u thuis kwamen op zoek naar u, reeds bij vrienden buiten het kamp bevond en dat u niet meer naar het kamp terugkeerde (CGVS, p. 3, 5, 20). Geconfronteerd met deze afwijkende verklaringen ontkent u ooit iets anders te hebben verklaard en dat het hier misschien een misverstand betrof (CGVS, p. 24). Bij aanvang van uw gehoor op het CGVS verklaarde u echter uitdrukkelijk dat er geen fouten voorkwamen in de verklaringen die u had afgelegd bij de DVZ (CGVS, p. 2, 3).

Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ met geen woord had gerept over een oproepingsbrief van Fatah of het feit dat u om dezelfde reden ook een brief kreeg van de veiligheidsdienst waaruit bleek dat u, omdat Fatah en de veiligheidsdienst samenwerken, ook gezocht wordt door de Palestijnse veiligheidsdienst in het kamp. U gaf zelfs niet aan dat u ook door de veiligheidsdienst van het kamp werd gezocht. U vermeldde toen enkel dat u gezocht werd door Fatah (vragenlijst). Uw opmerking dat u de brieven niet in uw bezit had toen u de vragenlijst invulde (CGVS p.22) en dat u er daarom niets over vertelde kan bezwaarlijk overtuigen. Het betreft immers essentiële aanwijzingen van uw vrees. De link tussen Fatah en de Palestijnse veiligheidsdienst en uw bewering dat u ook door deze laatste gezocht zou worden kan evenmin, zoals u het stelt, een onbelangrijk ding genoemd worden (CGVS, p. 22).

De brief van Fatah en de brief van de Palestijnse veiligheidsdienst van het kamp zijn verder niet van die aard dat ze het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanspraak kunnen herstellen. Zo is het merkwaardig dat u, gevraagd naar de inhoud van de brief van Fatah, spreekt over een oproepingsbrief om u te gaan moet aanmelden, anders zou u gezocht en verplicht worden in dienst te gaan (CGVS p.3, 14). Uit de vertaling van de documenten blijkt echter dat de brief van Fatah gericht is aan de veiligheidsdiensten van het kamp, waarin wordt gesteld dat u heeft geweigerd in dienst te gaan en dat ze daarom de opdracht hebben gegeven om u te arresteren. De brief van de veiligheidsdiensten stelt dat ze door Fatah werden opgedragen om u te arresteren maar dat u bij een inval niet aanwezig was. Het betreffen hier handgeschreven brieven die volgens uw eigen verklaringen vreemd genoeg door één en dezelfde persoon werden opgesteld, met name Abu Zaid de verantwoordelijke van Fatah (CGVS, p. 23). Zoals uit uw verklaringen en de inhoud van de brieven blijkt, zijn de brieven immers afkomstig van twee verschillende instanties (CGVS p.13, 22, 23), waardoor men toch kan verwachten dat ze ondertekend zouden zijn door verschillende personen. Gezien bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat Fatah u gedwongen wilde rekruteren en dat u door uw weigering door hen gevisieerd zou worden met het oog op vervolging.

U claimt dat u niet kunt terugkeren naar Libanon omwille van de huidige onveilige situatie in uw regio van herkomst. U verklaart dat de huidige situatie in Syrië leidt tot gevechten in uw regio van herkomst en in uw vluchtelingenkamp zelf (CGVS, p. 24). Er moet echter worden gewezen op het feit dat louter een verwijzing naar de algemene situatie in uw land van herkomst niet onder de toepassing van de Vluchtelingenconventie valt. U refereert onder meer naar de gevechten tussen soennieten en alawieten

in de stad Tripoli. U slaagt er echter niet in enig verband te leggen tussen dit conflict en uw persoonlijke situatie. Zoals u zelf aangeeft was u reeds vertrokken toen dit conflict uitbrak. Wat betreft de situatie in het kamp zelf verklaart u dat pro-alawitische en pro-soennitische Palestijnse fracties elkaar bevechten (CGVS, p. 24, 25). Over welke groeperingen het hier gaat kunt u echter niet eens zeggen (CGVS, p. 26). Uw moeder en uw broers blijken daarenboven nog steeds in het vluchtelingenkamp te wonen. Dit terwijl ze over directe familieleden beschikken die buiten het kamp woonachtig zijn. U maakt geen melding van problemen die uw familieleden zouden kennen omwille van gevechten in het kamp.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die bovenstaande motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter, om onderstaande redenen, in gebreke blijft.

Immers daar waar verzoeker betwist dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het aantal dreigtelefoontjes dat hij zou ontvangen hebben, kan worden vastgesteld dat verzoeker een gekunstelde *post-factum* verklaring geeft die duidelijk na reflectie tot stand gekomen is om de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen alsnog verenigbaar te laten schijnen. Waar verzoeker aanvoert dat hem nooit gevraagd werd of hij één of twee keer werd opgebeld, gaat hij er namelijk aan voorbij dat de medewerkingsplicht die op zijn schouders rust hem verplicht zijn asielrelaas zo volledig mogelijk en waarheidsgetrouw uiteen te zetten. Verzoeker heeft evenwel noch tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken noch bij de aanvang van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen melding gemaakt van een tweede telefoontje. Het is pas als verzoeker geconfronteerd wordt met het gegeven dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard had dat hij telefonisch bedreigd werd, terwijl uit zijn verklaringen bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet blijkt dat er telefonisch bedreigingen zijn geuit, dat verzoeker plots stelt dat hij tweemaal telefonisch gecontacteerd was. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht vastgesteld dat verzoeker zichzelf tegenspreekt. Met het louter ontkennen dat hij tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken zou verklaard hebben dat hij, op het ogenblik dat Fatah voor de laatste maal bij hem thuis kwam, binnen het kamp verbleef, heft verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheid geenszins op. De Raad stelt voorts vast dat dat verzoeker zich uitdrukkelijk akkoord verklaard had met de tolk aanwezig op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekers verklaringen zoals opgenomen in de vragenlijst werden voorts integraal voorgelezen aan verzoeker. Verzoeker heeft nagelaten enige opmerking te formuleren en heeft ondertekend waarmee hij heeft bevestigd dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Ook bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal heeft verzoeker geen enkele melding gemaakt van misverstanden, fouten of verwarring tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, integendeel. Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat er geen fouten voorkwamen in de verklaringen die hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken had afgelegd en dat zijn verklaringen aan hem werden voorgelezen (stuk 5, gehoorverslag, p. 3). Dat verzoeker thans aanvoert dat een misverstand met de tolk niet kan uitgesloten worden, is dan ook niet ernstig.

Waar verzoeker aanvoert dat hem niet kan verweten worden dat hij tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding had gemaakt van de oproepingsbrief van Fatah, aangezien in de vragenlijst uitdrukkelijk gesteld wordt dat een asielzoeker “in het kort de voornaamste elementen of

feiten weergeeft” en dat een *“uitvoerig en gedetailleerd overzicht”* niet verwacht, kan hij evenmin worden gevolgd. Immers, van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de asielprocedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element met name het bestaan van een oproepingsbrief van Fatah en het gegeven dat verzoeker ook gezocht werd door de Palestijnse veiligheidsdienst in zijn asielrelaas zou vermelden. Het feit dat verzoeker het element waarop hij thans zijn asielaanvraag steunt niet bij aanvang van de asielprocedure vermeldt, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Waar verzoeker stelt dat hij nooit zou verklaard hebben dat de oproepingsbrief persoonlijk aan hem gericht was, wijst de Raad erop dat dit niet ter discussie staat. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande enkel vastgesteld dat verzoeker beweert dat hij in de brief opgeroepen wordt om zich aan te melden bij Fatah, terwijl uit de vertaling blijkt dat de brief geenszins melding maakt van een oproeping, maar juist een schrijven van Fatah betreft, waarin aan de veiligheidsdiensten van het kamp meegedeeld wordt dat verzoeker zou geweigerd hebben in dienst te gaan en daarom gearresteerd moet worden.

Waar verzoeker betoogt dat het gegeven dat hij slechts had aangegeven dat hij “dacht” dat Abu Zaïd beide brieven ondertekend had, en dat het gegeven dat hij zich vergist had over de inhoud van de door hem voorgelegde documenten geen invloed heeft op de authenticiteit van de brieven, gaat hij er ten onrechte vanuit gaat dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet authentiek karakter ervan wordt aangetoond. Aan voorgelegde documenten kan immers slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* allerminst het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

2.13. Verzoeker citeert uit de bestreden beslissing en uit het arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal* van 19 december 2012. Hij wijst erop dat het Hof niet spreekt van een “onmenselijk en vernederende behandeling” maar van “ernstige onveiligheid”. De toepassingsgebieden zijn niet vergelijkbaar, aldus verzoeker.

Aangezien de UNWRA nog niet is opgeheven, en aangezien uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNWRA tot op heden nog steeds haar opdracht vervult en bijstand levert in Libanon, dient verzoeker dan ook aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en dient hij aan te tonen dat het voor UNWRA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. *In casu* heeft verzoeker zijn vluchtrelaas niet aannemelijk gemaakt en bijgevolg geenszins aangetoond dat zijn vertrek uit Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen dat gebied te verlaten en hem op die manier beletten de door het UNWRA verleende bijstand te genieten. Bijgevolg was een verder onderzoek naar de mogelijkheid van UNWRA om aan verzoeker passende levensomstandigheden te verschaffen in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie niet meer aan de orde. Echter, de vaststelling dat verzoeker uitgesloten dient te worden van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie impliceert, gelet op bovenstaande vaststellingen, niet dat hij niet in aanmerking kan komen voor de status van subsidiair beschermde. Immers, “door uitsluitend naar de vluchtelingenstatus te verwijzen, sluit artikel 12, lid 1, sub a, van richtlijn 2004/83 overigens niemand uit van de subsidiaire bescherming” (HvJ, 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 68). Het is om die reden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekers levensomstandigheden in het licht van de definitie van subsidiaire bescherming, meer bepaald artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet (dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM) onderzocht heeft, en dus niet zoals verzoeker lijkt te suggereren om na te gaan of de voorwaarden van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie vervuld zijn. Verzoekers betoog dat de begrippen “onmenselijke en vernederende behandeling” niet vergelijkbaar is met het toepassingsgebied van het begrip “ernstige onveiligheid” is dan ook niet dienstig.

2.14. Verzoeker betwist dat er geen gedwongen rekrutering bestaat in het vluchtelingenkamp van Beddawi. Hij wijst erop dat de appreciatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gebaseerd is op een rapport van de CEDOCA van 16 juli 2012. Dit rapport vermeldt dat “*de normale situatie is dat men een politiek oplossing of overeenkomst zoekt met de eventuele rivaliserende*

groep"; dat extremistisch organisaties "*klein en weinig talrijk [zijn]*", zonder vervolging door gewapende fractie. Dit komt evenwel niet overeen met de andere rapporten van de administratieve dossier die spreken van kampen die onder de druk van een conflict zitten, met gewapende conflict tussen de fracties. Verzoeker citeert uit de COI Focus Libanon "*De actuele veiligheidssituatie*" van 7 november 2014 en besluit dat in de context van de voorbije jaren, gekenmerkt door conflict en spanningen, in de vluchtelingenkampen, men niet kan uitsluiten dat hij wel gecontacteerd werd door een Islamitische groepering om zijn steun te geven en dat hij bedreigd werd omdat hij dit weigerde te doen.

Verzoeker gaat er aan voorbij dat hij volgens zijn verklaringen in 2011 uit het Baddawi vluchtelingenkamp gevlucht is, omdat Fatah hem onder dwang zou hebben willen rekruteren. De door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten situeren zich, blijkens zijn verklaringen, in 2010-2011. De SRB "*Libanon: Conflictresolutie in Palestijnse kampen*" van 16 juli 2012 is gebaseerd op diverse objectieve bronnen die dateren van 2004 t.e.m. 2012. Het rapport geeft dus de situatie in Libanon weer zoals deze zich voordeed op het ogenblik dat verzoeker beweerdelijk benaderd werd door Fatah. Aldus wordt in de bestreden beslissing terecht besloten dat verzoekers verklaringen niet overeenstemmen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt, daar uit deze informatie duidelijk blijkt dat geen van de Palestijnse fracties in Libanon zich, in de periode waarin verzoeker zijn asielrelaas situeert, bezighield met gedwongen rekrutering en dat deze fracties het helemaal niet nodig hadden om te rekruteren onder dwang aangezien het voor hen veel makkelijker was in te lijven door het uitbuiten van gevoelens van frustratie en armoede. Verder stelt deze informatie bovendien dat geen van de Palestijnse fracties toen reageerde met sancties, straffen of dwang tegenover gewone leden die ermee wensten op te houden. De informatie vervat in het administratief dossier ondergraaft dan ook wel degelijk verzoekers beweerde claim dat Fatah hem in 2010-2011 onder dwang wou rekruteren, en dat hij door deze weigering door hen vervolgd werd.

Daar waar verzoeker citeert COI Focus Libanon "*De actuele veiligheidssituatie*" van 7 november 2014 kan hij dan ook niet worden gevolgd, aangezien dit rapport de situatie in Libanon beschrijft anno 2014, en dus 3-4 jaar na verzoekers vertrek uit het land.

2.15. Verzoeker betwist dat het gegeven dat de COI Focus "*Libanon: Terugkeermogelijkheid van Palestijnen naar Libanon*" van 7 november 2014 gebaseerd is op "*onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen*". Hij voert aan dat uit het rapport blijkt dat de geraadpleegde bronnen de Libanese ambassade in België, een attaché van de identificatiecel, sectie verwijdering en medewerkers van IOM betreffen. Deze bronnen zijn niet alleen niet "onafhankelijk" maar de informatie is evenmin verifieerbaar. Het rapport is gebaseerd op telefonische gesprekken of mails die niet zijn vermeld. Verzoeker citeert vervolgens artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen en een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 15 mei 2014. Verzoeker voert aan dat de bronnen aangehaald in de COI Focus niet verifieerbaar zijn daar de e-mails en transcripties van de telefoongesprekken waarnaar verwezen wordt niet zijn opgenomen in de COI Focus zodat de juistheid van de informatie niet kan worden nagegaan.

Verzoeker kan in zijn betoog evenwel niet worden gevolgd. De COI Focus steunt onder meer op de informatie verkregen bij een consulaire medewerker van de Libanese ambassade in Brussel, wiens informatie getoetst werd bij Human Rights Watch, daar deze als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan PRS voor het betreden van Libanees grondgebied. Verder werd contact opgenomen met de Identificatiecel, directie Controle Binnenland, sectie Verwijdering van de Dienst Vreemdelingenzaken omdat deze cel ervaring heeft met de identificatie en repatriëring van Palestijnen uit Libanon. De International Organization for Migration (IOM) te Brussel werd gecontacteerd, omdat deze instantie reeds verschillende bij UNRWA geregistreerde Palestijnen heeft bijgestaan bij hun terugkeer naar Libanon. Er werd contact opgenomen met de afgevaardigde Consulaire Zaken bij de Palestijnse Vertegenwoordiging voor België, de Europese Unie (EU) en Luxemburg, daar het logischerwijze eigen is aan zijn functie om informatie te kunnen verschaffen over de terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon. De onderzoeksdienst van de Zweedse asielinstantie *Migrationsverket* werd geconsulteerd omdat deze dienst in de context van de oorlog in Syrië in april 2013 een *fact finding mission* had uitgevoerd naar Libanon. De verantwoordelijke voor de begeleiding van vrijwillige terugkeer naar Libanon van IOM Oslo werd bevraagd, omdat hij een ruime ervaring heeft met het begeleiden van de terugkeer van Palestijnse vluchtelingen naar Libanon. H. S., Professor Sociologie aan de American University (AUC) van Beiroet, werd op zijn beurt gecontacteerd omdat hij een autoriteit is met betrekking tot Palestijnse aangelegenheden in Libanon. Er werd contact opgenomen met de voorzitter van de lokale mensenrechtenorganisatie Palestinian Human Rights Organization (PHRO), omdat deze organisatie rapporten schrijft en campagne voert voor de rechten van Palestijnen in Libanon. De

directeur van de “ngo Najdeh” werd op zijn beurt bevraagd omdat deze ngo instaat voor ontwikkelingsprojecten in de Palestijnse vluchtelingenkampen en die samen met lokale en internationale organisaties campagne voert voor de rechten van Palestijnen. Zoals blijkt uit het voorgaande wordt in de COI Focus Libanon *“Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon”* d.d. 12 september 2014 wel degelijk gepreciseerd waarom bepaalde personen of instellingen gecontacteerd werden. Eveneens wordt toegelicht welke de redenen zijn die toelaten hun betrouwbaarheid aan te nemen. De Raad stelt vast dat Cedoca zowel overheden als internationale organisaties, lokale ngo's, een academicus en een ervaringsdeskundige contacteerde, dat alle referenties volledig en consulteerbaar werden opgenomen in de bibliografie van voornoemde COI Focus en dat al de door Cedoca gecontacteerde bronnen specialisten ter zake betreffen die door hun positie, hun werkterrein en datum van het telefonisch gesprek of het e-mailverkeer traceerbaar zijn. Verzoeker kan dan ook niet ernstig volhouden dat het CGVS *“heeft nagelaten deze mogelijkheid tot terugkeer aan de praktijk te toetsen.”*, noch dat *“de bronnen aangehaald in de COI Focus niet verifieerbaar zijn.”* De Raad wijst er te dezen nog op dat de door de gecontacteerde personen en instellingen verschaft informatie wordt weergegeven in de COI Focus, die deel uitmaakt van het administratief dossier en waarnaar de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst. Verzoeker heeft derhalve kennis kunnen nemen van deze informatie en wordt dus wel degelijk in staat gesteld om deze tegen te spreken en hiertegen in het kader van onderhavig beroep alle nuttig geachte verweermiddelen te laten gelden, hetzij door de betrouwbaarheid en de objectiviteit van de bewuste informatie te weerleggen, hetzij door de correctheid van de door hoger genoemde bronnen verschaft informatie met andersluidende objectieve informatie te ontkrachten, hetgeen hij *in casu* ook tracht te doen op pagina 9 t.e.m. 12 van zijn verzoekschrift.

Waar verzoeker aanvoert dat de bronnen waarop de COI focus steunt niet “onafhankelijk” zijn, wordt vastgesteld dat verzoeker deze stelling geenszins staft.

De Raad benadrukt te dezen nog dat uit de lezing van het verslag aan de Koning bij artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen blijkt dat de verplichtingen vervat in voornoemd wetsartikel enkel betrekking hebben op informatie waarbij de *feitelijke aspecten van een asielrelaas gecontroleerd worden* (Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, Verslag aan de Koning, B.S. 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het KB van 11 juli 2003, dat stelt: (...) *In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen.* (B.S. 27 januari 2004, p. 4636). Uit de als bijlage aan de verweernota toegevoegde arresten (RvS 16 augustus 2001, nr. 98.282; RvS 27 november 2001, nr. 101 212 en RvS 10 oktober 2001, nr. 90161) blijkt overigens duidelijk dat de Raad van State vooral terughoudend is aangaande het gebruik van informatie die telefonisch of per e-mail verstrekt wordt met de bedoeling een verklaring van de asielzoeker te weerleggen en waarbij slechts één enkele bron gecontacteerd wordt. Rekening houdend met voornoemd verslag aan de Koning, het advies van de Raad van State en de rechtspraak van dit rechtscollege, besluit de Raad dat de COI Focus Libanon *“Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon”* d.d. 12 september 2014, dat een algemeen rapport betreft waarin de mogelijkheden voor Palestijnen om terug te keren naar het Libanese grondgebied beschreven wordt, dit met het oog op een toetsing van asielaanvragen, en dat geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers asielrelaas, noch wordt gebruikt om de vrees van verzoeker tegen te spreken, niet onder het toepassingsgebied van voormeld KB valt zodat de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 26 van dit KB te dezen dan ook niet dienstig is.

De informatie vervat in de bekritiseerde COI Focus is op een zorgvuldige wijze verzameld en schetst op een objectieve en onpartijdige manier een beeld over de terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon. Verzoeker toont op generlei wijze aan dat deze informatie onjuist zou zijn of niet actueel zou zijn voor Palestijnen die vanuit België naar Libanon willen terugkeren. Ook uit de als bijlage aan de verweernota gevoegde COI Focus *“Libanon: Aanvraag van een nieuw reisdocument voor Palestijnen”* d.d. 16 januari 2015 blijkt dat met de op de website van de Libanese ambassade genoemde vereiste bedoeld wordt op een document dat bewijst dat de aanvrager van het reisdocument wel degelijk in België verblijft, zonder dat dit een verblijfskaart *sensu stricto* betreft. In dat opzicht volstaat in principe eveneens een document ter staving van een aan de gang zijnde of beëindigde asielprocedure in België.

Verzoeker heeft overeenkomstig de wet van 11 april 1994 een recht op inzage en beschikte aldus over de mogelijkheid om de e-mails en telefoonverslagen op te vragen. Dit recht op inzage geschiedt enkel op aanvraag en verzoeker heeft dan ook geen belang bij het argument dat hij niet automatisch inzage heeft gekregen in de verslagen van de telefoongesprekken of de e-mailconversaties waarop de COI Focus gestoeld is, nu uit het dossier blijkt dat hij geen inzage heeft gevraagd in voornoemde stukken

Hierbij wordt nog benadrukt dat de bekritiseerde COI Focus werd opgesteld door een onafhankelijke ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft onjuiste informatie weer te geven waardoor aldus de nodige garanties inzake objectiviteit zijn geboden. De informatie vervat in de bekritiseerde COI Focus is op een zorgvuldige wijze verzameld en schetst op een objectieve en onpartijdige manier een beeld over de terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon. Verzoeker toont niet aan dat deze informatie onjuist zou zijn.

De Raad wijst er tot slot op dat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met betrekking tot een Guinese asielzoekster en de informatie die het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hanteert voor het beoordelen van de vrees voor FGM, nu verzoeker een Palestijnse man is afkomstig uit Libanon.

2.16. Verzoeker voert aan dat de COI Focus "*Libanon: Terugkeermogelijkheid van Palestijnen naar Libanon*" van september 2014 bevestigt dat er geen reisdocumenten werden afgeleverd in 2014 voor België, maar wel 13 tot 15 voor Europa. In 2012 werden drie Palestijnen door de IOM begeleid en in 2013 één. Deze cijfers zijn laag en bevestigen naar mening van verzoeker dat het bekomen van reisdocumenten niet mogelijk is. Verzoeker verwijst vervolgens naar en citeert uit twee arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en waaruit blijkt dat uit het gedrag van de Libanese ambassade moet afgeleid worden dat het bekomen van reisdocumenten louter hypothetisch is.

Uit het loutere feit dat er slechts een beperkt aantal gevallen bekend zijn van personen die gedwongen naar Libanon zijn teruggeleid of onder begeleiding van IOM zijn teruggekeerd, kan aldus geenszins, zoals verzoeker voorhoudt, afgeleid worden dat het bekomen van reisdocumenten voor Palestijnen onmogelijk zou zijn.

Daar waar verzoeker citeert uit twee arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, stelt de Raad vast dat deze arresten dateren van 2010 en er aldus bezwaarlijk kan volgehouden worden dat de informatie die er in vervat zou zijn actueel is. De informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt dateert van september 2014 en hieruit blijkt onmiskenbaar dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

In de COI Focus "*Libanon: Aanvraag van een nieuw reisdocument voor Palestijnen*" van 16 januari 2015 die door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd toegevoegd aan de verweernota wordt meer duidelijkheid geschept over de op de website van de Libanese ambassade genoemde vereiste dat bij de aanvraag van een nieuw reisdocument voor Palestijnen een verblijfskaart van het land van verblijf (of een bewijs van aanvraag hiervan) dient voorgelegd te worden. Hierbij wordt bedoeld op een document dat bewijst dat de aanvrager van het reisdocument wel degelijk in België verblijft, zonder dat dit een verblijfskaart *sensu stricto* betreft. In dat opzicht volstaat in principe eveneens een document ter staving van een aan de gang zijnde of beëindigde asielprocedure in België.

2.17. In ondergeschikte orde voert verzoeker aan dat het de subsidiaire beschermingsstatus dient toegekend te worden.

De Raad merkt op dat verzoekers vluchtrelaas waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, ongeloofwaardig werd bevonden. Verzoeker kan dan ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing werd vervolgens terecht als volgt gemotiveerd: *“Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u geen problemen kende met de Libanese autoriteiten. U werd weliswaar één maal gearresteerd op basis van een valse beschuldiging maar u werd enkele dagen later vrijgelaten en de zaak kwam, zoals u het zelf stelt, vanzelf in orde (CGVS, p. 17). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u school gelopen hebt in de UNRWA school, weliswaar maar tot in het lager middelbaar, en dat u werkte als schilder zowel binnen als buiten het vluchtelingenkamp (CGVS, p. 6, 11, 15, 16). Uw vader werkte als arbeider in een fabriek in Tripoli. Hij had hartproblemen maar werd geopereerd. Een operatie die jullie gedeeltelijk zelf betaalden en die gedeeltelijk werd betaald door het Libanese ministerie van gezondheid (CGVS, p. 6, 7, 16). Uw broers Mustafa en Mohamed werken beiden eveneens in fabrieken in Libanon. Hoewel u op een gegeven moment beweert dat uw broers momenteel niet meer naar hun werk kunnen gaan omwille van de huidige veiligheidssituatie in de regio rond Tripoli moet er worden vastgesteld dat u eerder had beweerd dat uw broers actueel weldegelijk nog werkzaam waren in de fabrieken. Geconfronteerd met deze afwijkende verklaringen stelt u dat ze zeer voorzichtig naar hun werk moeten gaan (CGVS, p. 6, 25). Uw jongere broer Rami studeert tot op heden in de UNRWA school (CGVS, p. 11, 16). Uw zus is getrouwd met een Libanees en woont buiten het vluchtelingenkamp (CGVS, p. 4). De familieleden van uw vader wonen binnen het kamp maar de familieleden van uw moeder, die van Libanese afkomst is, wonen buiten het vluchtelingenkamp (CGVS, p. 15, 19). Met uw moeder is alles in orde. Ze is oud maar heeft geen gezondheidsproblemen, ze heeft toegang tot gezondheidszorg en het huis waar ze woont is in orde (CGVS, p. 4, 7, 16). Uw familieleden beschikten klaarblijkelijk over de nodige fondsen om uw reis naar België te bekostigen (CGVS, p. 5, 6).*

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, sub a en b van de vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig en ongegrond karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.”.

Verzoeker onderneemt geen enkele ernstige poging om deze motivering van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Hij brengt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp Baddawi van dien aard is dat hij, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt.

Hierbij moet worden opgemerkt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft. Dit wordt andermaal bevestigd in het rapport van de Danish Immigration Services getiteld *“Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process”* van oktober 2014 en waarvan een kopie werd toegevoegd aan de verweernota. Aldus kan verzoeker niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient hij concreet aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet loopt, alwaar hij in gebreke blijft.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker, indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat er in Libanon, en meer specifiek in de vluchtelingenkampen zoals het kamp Baddawi, sprake is van een ernstige onveiligheid. De rapporten van de CEDOCA, toegevoegd aan de administratieve dossier, beschrijven een zeer gevoelige situatie, in het bijzonder sinds het begin van het conflict in Syrië. De massale vlucht van Syrische vluchtelingen naar Libanon heeft rechtstreeks gevolgen op de veiligheidssituatie in de vluchtelingenkampen. Zo bestaan er gewapende confrontaties met de fracties die aanwezig zijn, spanningen tussen Palestijnse gemeenschap en Hezbollah, en ook tussen Palestijnse Islamitische groeperingen. Deze conflicten en het massale aankomst van Syrische vluchtelingen heeft impact op de middelen die voor de Palestijnse vluchtelingen bestemd is. Uit een rapport van de UNRWA, *"Syria regional crisis. Emergency appeal 2015"* (stuk 2) blijkt dat de spanningen tussen Palestijnse vluchtelingen uit Syrië en de Palestijnse gemeenschappen zullen toenemen.

Verzoeker vervolgt dat ook het kamp Baddawi getroffen is door de conflict in Tripoli (stuk 3). De veiligheidssituatie in Tripoli, die 5 km ver van het kamp staat, is zeer gevoelig, met een stijging deze laatste maanden van de aanslagen (stukken 4, 5 en 6). Verzoeker verwijst tot slot naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, waarin alle reizen naar Tripoli afgeraden worden. Verzoeker besluit dat er op basis van deze elementen blijkt dat er een situatie van "ernstige onveiligheid" bestaat in Tripoli en in het vluchtelingenkamp van Beddawi en hij dus niet veilig kan terugkeren.

Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Libanon, blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon *"De actuele veiligheidssituatie in Libanon"* d.d. 7 november 2014, aanwezig in het administratief dossier; zie COI Focus Libanon *"De veiligheidssituatie in Libanon"* d.d. 11 mei 2015, gevoegd aan de aanvullende nota van de verwerende partij) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politiek moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Verder blijkt dat vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiietische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviséerd. In de tweede helft van 2014 namen dit soort aanslagen, mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen, af. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurige gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen voeren er raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiietische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de eerste helft van 2014 in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvonden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvond in dichtbevolkte woonwijken vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen en de ontplooiing van het leger vindt sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden. In januari 2015 vond een dubbele zelfmoordaanslag plaats waarbij een gering aantal burgerdoden te betreuren viel; het geweld

escaleerde evenwel niet. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebelligroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Dit blijkt evenmin uit de door verzoeker als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde informatie, zijnde een reisadvies, een rapport en persberichten. Uit deze informatie blijkt niet dat er actueel in Libanon of specifiek in het kamp Baddawi een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, doch ligt in dezelfde lijn als de informatie van verweerder. In zoverre uit de informatie vervat in het administratief dossier en uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt dat het geweld lijkt te zijn toegenomen in Libanon, toch blijkt duidelijk dat er aldaar geen "open combat" gevoerd wordt en dat er geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt bijgevolg geen stukken bij die de informatie van verweerder in een ander daglicht stelt en aantoont dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel actueel zou zijn of de dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De informatie die verzoeker bijbrengt over het kamp Baddawi dateert zelfs van 2012. Verzoeker gaat er aan voorbij dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet ontkent dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië, noch betwist het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er zich veiligheidsincidenten voordoen in Libanon, doch oordeelt dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Daar waar verzoeker verwijst naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, wordt vastgesteld dat dit advies geen informatie verschaft over de veiligheidssituatie in het kamp Baddawi. De Raad benadrukt in dit verband nog dat een reisadvies slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Libanon te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen. Uit het reisadvies kan bovendien evenmin blijken dat er in Libanon actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.18. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle

dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.19. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat wordt verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont voorts niet aan dat dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF